

Az akác virág

Mint gyertyáról a faggyú,
úgy csordulnak le az akácfa apró levelei közt
a hófehér virágfürtök.

Alattuk sétálok...
A hajnali szellő lágyan borzolja
a virágok szirmát
s körém varázsolja illatukat
mint egy bűvös aurát.

Közben folyamatos bűgő hangot hallok.
Ezrével donganak a méhek,
mint megannyi apró repülő
járják a bibéket
s az édes rakománnyal szépen hazatérnek.

Kedves emlékek törnek fel bennem:
Mikor apró kezeimmel
ilyen virágot szedtem.
Mint hófehér pillangók,
egy száron sokan kapaszkodtak.
Kíváncsi lévén,
megízleltem az illatos szirmokat.
Édes volt... kicsit roppanó...
Rágicsáltam a fürtöt, mintegy kis manó.
Ekkor kivirágzott bennem is egy gondolat.
Szedek párat e finomságból
és viszem, hogy megmutassam!
Az ötlettől boldogan,
szaladtam haza gyorsan.
A kócos fürtöket két kezemben fogtam
s az édes ajándékot az Anyukámnak adtam...

Elmosolyodtam a múlt filmjétől
s egy virágfürttel kezemben
hazaindultam.
Otthon kinyitottam a fotóalbumot ...
Az utolsó lapjához érve
láttam,
hogy egy akácvirág itt van...
az emlékeimben...
lepréselve...